

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **V. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D.
sídlem Na zábradlí 205/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČO 00007064**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 19. 9. 2025,
č. j. OAM-6684-9/ZR-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým byla podle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zák. č. 326/1999 Sb.“), zrušena platnost zaměstnanecké karty žalobce a zároveň tímto rozhodnutím byla podle § 46e odst. 2 téhož

zákonu žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Žalobce v žalobě uvedl žalobní body, ve kterých namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když podle jeho názoru byly naplněny podmínky pro užití správního uvážení, dále nebyl zohledněn nejlepší zájem nezletilých dětí a dopadu rozhodnutí na ně a žalovaný nezohlednil trestně právní relevantní okolnosti. Tyto námitky, resp. tyto žalobní body odůvodnil tím, že když účastník řízení konkrétně namítal negativní dopady na jeho soukromí a rodinný život, je správní orgán povinen se zabývat přiměřeností těchto dopadů do svého rozhodnutí. V dané věci žalobce tyto konkrétní námitky vznesl, žalované rozhodnutí neobsahuje jedinou zmínku o přílohách jako vyjádření žalobce, které žalobce v řízení navrhl k projednání jako důkaz, žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když není zřejmé, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný a jak uvážil v souvislosti s rozhodnými skutečnostmi, tedy jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Žalobce v souvislosti se žalobním bodem, který se týká nezohlednění nejlepšího zájmu nezletilých dětí a dopadu rozhodnutí na ně, namítl, že se žalovaný nezabýval posouzením přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí na nezletilé děti žalobce, které jsou plně finančně závislé na ekonomické činnosti žalobce, ačkoliv na tuto skutečnost žalobce u žalovaného řízení výslovně upozorňoval. V této souvislosti odkázal na obdobný případ, který řešil Krajský soud v Brně č. j. 33 A 8/2025-55. Žalobce uvedl, že další neprodlužování pobytového oprávnění manželky a nezletilých dětí žalobce za účelem odchodu do domovského státu bylo učiněno za účelem zajištění vzdělání nezletilých dětí, bez příjmu žalobce, který každý měsíc své rodině zasílá třetinu své čisté mzdy, nebude možné zajistit pro nezletilé děti bydlení a uhradit veškeré náklady spojené se začátkem školního roku. Navíc žalobce upozornil na skutečnost, že nezletilé děti jsou ve státě, který je ve válečném stavu. V posledním žalobním bodu namítl, že žalovaný vychází z překonané judikatury, že žalovaný se vůbec nezabýval trestně právními aspekty trestného činu, za které byl žalobce odsouzen. Žalovaný žádnou trestně právní okolnost, na kterou žalobce upozorňoval, nezhodnotil. Žalobce namítl, že „*predikce žalovaného, že dochází k falšování osobních dokladů za účelem páčání široké škály trestné činnosti, není ve vztahu k žalobci absolutně relevantní*“. Žalovaný nezohlednil míru narušení veřejného pořádku v případě jednorázového užití zfalšovaného osvědčení. Žalobce proto považuje žalované rozhodnutí za nezákonné, čímž navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Podle ust. § 6d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodu uvedených v § 37, z důvodů uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
6. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 329/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

7. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
8. Jak vyplývá z rejstříku trestů fyzických osob České republiky, žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a to trestním příkazem vydaným Okresním soudem v Pardubicích pod č. j. 1 T 34/2025-34, a to pro spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž tento úmyslný trestní čin žalobce spáchal tak, že dne 12. 2. 2025 na odboru azylové a migrační politiky Ministerstva politiky ČR v souvislosti s podáním žádosti o trvalý pobyt na území České republiky předložil padělané osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podle něhož měl zkoušku znalosti českého jazyka vykonat dne 13. 11. 2024, ačkoliv tuto zkoušku nikdy nevykonal. V průběhu správního řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, žalobce ve svých vyjádřeních uvedl námitky, které v podstatě zopakoval i v žalobě, tedy že správní orgán by měl ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců hodnotit i závažnost a druh protiprávního jednání žalobce s tím, že žalobce se nedopustil „*nikterak závažného narušení veřejného pořádku*“. Poté poukázal na okolnost, že v případě návratu na Ukrajinu by ho čekal nucený nástup k vojenské službě, když se svoji bezvýchodnou situaci snažil vyřešit tím, že požádá o udělení povolení k trvalému pobytu, k tomu však potřeboval získat osvědčení o dostatečné znalosti českého jazyka, to nebyl schopný získat ve stanovené desetidenní lhůtě. Poukázal i na skutečnost, že v České republice pobývá již osm let, kde pracuje a jeho příjmy tvoří část příjmů rodiny, kterou tvoří jeho manželka a jeho dva nezletilí synové. Dále žalobce uvedl, že má i silné vazby na další rodinné příslušníky, tj. na svoji sestru a bratra, kteří žijí v České republice. Žalobce poukázal i na rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, podle něhož s odkazem na judikaturu ESLP musí správní orgány v těchto případech vzít v úvahu i trestně právně významné okolnosti. Dále žalobce poukázal na to, že se v minulosti nedopustil jiného trestněprávního jednání, správní orgán by měl dostatečně zjistit skutkový stav a správně interpretovat a aplikovat požadavek na závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce uvedl, že by se správní orgán měl zabývat otázkou, zdali intenzita protiprávnosti jednání žalobce skutečně zásadně zasahuje do samotné podstaty příslušných právních předpisů. Konečným výsledkem správního řízení byla povinnost opustit Českou republiku, v takovém případě výsledek je zcela nepřiměřený spáchanému skutku, když úmyslem žalobce nebylo kohokoliv poškodit, ale chtěl jen zůstat na území ČR pracovat a zajistit finanční stabilitu své rodině žijící na Ukrajině, země ve válečném konfliktu.
9. Krajský soud se předně musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zmíněny podklady pro jeho vydání a dále i úvahy, kterými se žalovaný správní orgán řídil při jejich hodnocení, při aplikaci právních předpisů. V odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou vypořádány základní námitky žalobce. K tomu je třeba uvést, ačkoliv je povinností orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze toto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost, podstatné je, aby se správní orgán či následně správní

soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo pro nesrozumitelnost a netrpí vadou, která by opodstatňovala postup podle § 76 s.ř.s. O tom ostatně svědčí i obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kdy na devíti stranách žalovaného rozhodnutí se správní orgán podrobně zabýval danou věcí, o čem svědčí i obsah žaloby, který reaguje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí konkrétními námitkami.

10. K jednotlivým žalobním bodům pak krajský soud uvádí následující závěry.

11. Předně se krajský soud neztotožňuje s námitkou žalobce, že by se správní orgán nezabýval přiměřeností dopadu svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Je sice pravdou, že žalovaný poukázal na starší judikaturu NSS, podle níž se dle ustanovení § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., posuzuje přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy mu to tento zákon stanoví a že v případě ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán není povinen takto postupovat a z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. Žalovaný sice na jednu stranu konstatoval, že mu nepřísluší zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jak je výše uvedeno, když vycházel například z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/208-101, či ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, na druhou stranu určité zhodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný fakticky v napadeném rozhodnutí provedl. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, z něhož vyplývá, že povinnost zkoumat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života cizince existuje i v případě, kdy tato povinnost vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, její článek 8. zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce, tedy že i v případě žalobce se měl touto otázkou žalovaný zabývat. Žalovaný však správně vycházel i z další judikatury, tj. z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Az 256/2019-39, ve kterém NSS dospěl k závěru, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, avšak jednak žalobce musí vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života (což žalobce v podstatě vznesl), ale *„v tomto případě je i navíc třeba konstatovat, že článek 8 Úmluvy může být použit za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvzená nepřiměřenost dopadu rozhodnutí není jen zdánlivá či jen zjevně nespadá pod ochranu článku 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle článku 8. Úmluvy.“* A právě tento závěr žalovaný správně aplikovat v dané věci, když uvedl ve svém rozhodnutí na straně 5 závěr, se kterým se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje: *„Podle názoru správního orgánu je bez pochybností zřejmé, že do nepříznivého postavení se účastník řízení dostal sám porušováním právního pořádku České republiky, které vyústilo až v pravomocné odsouzení soudem České republiky. Česká republika, umožnila účastníku řízení, aby si zde našel práci a mohl si opatřovat prostředky k důstojnému životu a uspokojoval své potřeby, za poskytnutí této možnosti se logicky očekává, že cizinec bude dodržovat zákony a stanovená pravidla, kterými se řídí česká společnost a vyvaruje se jednání, které z těchto pravidel vybočuje. Účastník řízení si zvolil jinou cestu a úmyslným protiprávním jednáním porušil právní pořádek České republiky a sám se připravil o výhody, které jemu i jeho rodině pobyt a možnost zaměstnání v České republice přinášel. Správnímu orgánu není známo,*

že by účastník řízení trpěl nějakou formou mentální insuficience, která by mu bránila rozpoznat co je a co není protiprávní jednání, kterého se měl vyvarovat tím spíše, že v jeho případě se jedná o pobytový titul dočasného charakteru, který mu může být kdykoliv ukončen. Protiprávní činnost, které se dopustil účastník řízení, kdy si pokoutným způsobem opatřil falešný dokument, který mu měl usnadnit získání povolení k trvalému pobytu, a který následně předložil státním orgánům jako jednu z povinných náležitostí podané žádosti, rozhodně nelze označit za bagatelní. Místo toho, aby si řádným způsobem opatřil osvědčení o znalosti českého jazyka úspěšným vykonáním zkoušky, spoléhal na jednoduché řešení, které mu umožní získat výhodu před ostatními cizinci usilujícími o získání povolení k trvalému pobytu a bezdůvodně se domníval že mu to „projde“. Takové jednání si lze také vyložit jako neúctu ke kultuře, sociálním a společenským zvyklostem a jazyku hostitelské země. Neochota cizince naučit se českému jazyku na požadované úrovni, aby se nemusel uchýlovat k podvodným praktikám, rozhodně neprokazuje správnou cestu k integraci. Kromě toho výroba a používání falešných dokladů významným způsobem ohrožuje zájmy společnosti, neboť zejména používání falešných dokladů vyvolává další trestnou činnost. Při posuzování míry závažnosti porušování veřejného pořádku vycházel správní orgán např. také ze zprávy NCOZ kde se doslovně uvádí: „S migrací souvisí i rozvoj padělání a pozměňování veřejných listin, zejména pak osobních dokladů..... Padělané doklady jsou tzv. víceúčelovým kriminálním nástrojem, neboť každý dokument může být použit opakovaně v rámci různých kriminálních aktivit. Výše škody způsobené pomocí padělaných dokladů může být daleko fatálnější než např. škoda způsobená paděláním bankovek.“ zdroj: <https://www.policie.cz/clanek/web-informacni-servis-zpravodajstvi-vyrocní-zpráva-ncoz-2019.aspx>.)

Takovéto chování cizinců, snažících se podvodně získat výhodný pobytový titul a tím i snazší přístup např. k sociálnímu systému, je českou společností vnímáno po právu velmi kriticky a může v nich vyvolávat obavy a negativní postoje. Popsaný přístup a politování hodné jednání účastníka řízení nelze než označit jako nulový respekt ke kulturně-sociálním pravidlům, kterými se řídí hostitelská společnost, která mu umožnila poctivě uspokojovat své materiální potřeby a potřeby jeho blízkých. Zjevně mu život a respektování zákonných pravidel v České republice nevyhovují, a tak nezbyvá nic jiného než, aby se vrátil do domovského státu, nebo si našel živobytí tam, kde budou mít pro jeho neakceptovatelné jednání pochopení. “Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že by se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval hodnocením zohledněním trestněprávních relevantních okolností a že by sám dotvářel vlastní závěry o skutkových okolnostech trestné činnosti. Naopak žalovaný zohlednil míru narušení veřejného pořádku v případě jednorázového užití zfalšovaného osvědčení, se kterým se krajský soud zcela ztotožňuje, a naopak nepřisvědčil námitkám žalobce, který naopak svou úmyslnou trestnou činnost bagatelizoval. *Ad absurdum* podle názoru žalobce je možné legálně obcházet zákonnou podmínku k získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, tj. osvědčení o znalosti českého jazyka tím, že každý, kdo z Ukrajiny bude chtít zde získat trvalý pobyt, a bude mít na Ukrajině rodinu, kterou bude financovat ze zaměstnání získaného v rámci udělení trvalého pobytu v České republice, tak klidně může předkládat zfalšované potvrzení v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, a to zcela legálně.

12. Rovněž není pravdou, že by žalovaný neposoudil dopady na nezletilé děti žalobce. Žalovaný se touto otázkou zabýval, a to podrobně, na straně 6–8 žalovaného rozhodnutí. Žalobce zejména tvrdil, že jeho rodina žijící na Ukrajině, je v podstatě závislá na příjmu žalobce, který měl zajištěn v České republice. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce by měl podle vydaného povolení k pobytu (zaměstnanecké karty) pracovat jako stavební dělník, což „není

profese natolik speciální, aby byla vázána výhradně na pobyt v České republice“. Zároveň správní orgán správně zdůraznil, že rozhodnutím o zrušení zaměstnanecké karty mu není zakázán pobyt v České republice, či v jiném státě evropského hospodářského prostoru, nejedná se o žádný druh vyhoštění, a nejedná se o další postih za trestnou činnost. Tento závěr žalovaného nezpochybnil žalobce žádnou konkrétní námitkou, tedy že by poukázal na nesprávnost tohoto závěru žalovaného. K tomu soud navíc uvádí, že rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty není rozhodnutím, které by žalobce bezprostředně nutilo opustit Českou republiku. Žalobce má možnost požádat o jiný pobytový titul za účelem výkonu práce v České republice (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 Azs 471/2020-6, bod 22 či usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, bod 32). NSS například v odůvodnění rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47 zdůraznil, že nelze hovořit „o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu, s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (například práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo konec konců i práva na respektování soukromého a rodinného života) slouží k jejich ochraně i jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, například za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování a podobně)“.

13. Žalovaným rozhodnutím tak nemohlo být zasaženo do základních práv a svobod žalobce a krajský soud se shoduje se závěrem žalovaného, že je v podstatě zbytečná polemika účastníka řízení, která se týká hodnocení závažnosti narušení veřejného pořádku, ke kterému trestnou činností došlo, když je podstatné, že nezávislý soud pravomocně rozhodl o tom, že byl spáchán úmyslný trestní čin a tím došlo k naplnění podmínky uvedené v § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999, podle něhož ministerstvo zruší platnost víza k pobytu na 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný v tomto případě nebyl povinen „přehodnocovat“ výsledek trestního řízení a bagatelizovat společenskou nebezpečnost jednání, za které byl žalobce odsouzen uvedeným rozhodnutím trestního soudu. Pokud žalobce poukázal na válečný konflikt na Ukrajině, tak tato okolnost sama o sobě nemůže vést k závěru, že by žalované rozhodnutí bylo nezákonné, přičemž žalobce má jiné možnosti, jak by mohl svoji situaci řešit (např. institutem dočasné ochrany, poskytnutím mezinárodní ochrany, strpěním pobytu pro existenci překážky vycestování atd.). Zároveň ani žalobce nepopřel v žalobě a žádnou námitkou nenapadl závěr žalovaného o tom, že žalobce má možnost po vycestování z území opětovně požádat o nové pobytové oprávnění na území České republiky, že může své případné známé a přátele na území České republiky navštěvovat na základě bezvízového styku s Českou republikou a Ukrajinou. Žalobce rovněž nepopřel v žalobě závěr žalovaného o tom, že se sice žalobce do nekomfortní situace dostal, avšak vlastním přičiněním, spácháním úmyslného trestného činu a že žalobci není žalovaným rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky ani v jiném státě EU, že žalobce je zdravý, v produktivním věku, v dobré kondici a „nikdo a nic mu tedy nebrání, aby si našel zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v zemi původu, nebo v některé další zemi evropského hospodářského prostoru, aby mohl svoji rodinu finančně podporovat i nadále“. Rovněž žalobce nepopřel závěr žalovaného o tom, že zbavení žalobce příjmů v České republice se tato skutečnost negativně dotkne jeho manželky a jeho nezletilých dětí, avšak za ztrátou příjmů stojí především „protiprávní jednání pana žalobce, který si měl být vědom, že tím může ohrozit svůj pobytový status a příjem pro svoji rodinu.“ Zároveň se žalovaný správně zaměřil na otázku, zda zrušením zaměstnanecké karty v daném případě bude zasaženo do

vzájemného soužití rodiny žalobce, když k tomu žalovaný uvedl, že jen velmi okrajově, přičemž žalovaný poukázal správně i na nálezný Ústavního soudu IV. ÚS 950/19, z něhož vyplývá, že v daném případě musí existovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které mohou převážit rozhodnutí ve prospěch účastníka řízení a jeho nezletilého dítěte a že nelze plošně bez dalšího nejlepší zájem dítěte plošně aplikovat na všechna řízení. K tomu žalovaný uvedl, že zvláštní závažné okolnosti v případě situace žalobce zjištěny nebyly, s čímž se ztotožňuje krajský soud. Naopak žalovaný správně uvedl, že to byl naopak žalobce, který svým protiprávním jednáním ohrozil svůj pobytový status na území České republiky a měl si být vědom, že v případě jeho odhalení trestné činnosti může být uložen i trest soudního vyhoštění a zrušeno pobytové oprávnění, tedy sám žalobce ohrozil svůj případný společný život s dětmi.

14. Žalovaný správně poukázal na to, že nejlepší zájem nezletilých dětí nelze stavět nade vše v řízení s tím, že zrušení pobytu by bylo v rozporu s jejich nejlepším zájmem, „*nezletilé děti nelze používat jako štít, kterým si účastník zajišťuje proti zrušení povolení k pobytu za situaci, kdy on sám na nic a na nikoho ohled nebrat*“, tedy když se dopustil výše zmíněného protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen zmíněným rozhodnutím trestního soudu. Navíc je třeba dodat, že žalobce se v podstatě domáhá legalizace svého postupu, kdy své právo k pobytu na území České republiky obhájí svým protiprávním jednáním. K tomu lze uvést, že v tomto případě platí zásada *ex iniustitia non oritur ius*, tedy že z bezpráví nemůže vzniknout právo. Žalovaný tedy správně připustil, že v daném případě zrušením pobytového oprávnění určitě zasáhne do vazeb, které žalobce na území České republiky má, avšak nejedná se o zásah natolik významný, aby dokázal převážit důsledky protiprávního jednání a ovlivnil rozhodování správního orgánu s ohledem na jeho rodinné vazby, když odebrání pobytového titulu žalobci nemá nějak významný dopad z hlediska udržení vzájemného kontaktu s jeho rodinou. Správně tak žalovaný poukázal na to, že celá rodina jsou občané Ukrajiny a mohou ve společném soužití bez problému pokračovat na území domovského státu. Navíc žalobce má i jiné možnosti, jak znovu získat pobytové oprávnění na území České republiky, jak soud výše uvedl. Pokud žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval přílohami dvou vyjádření žalobce, tak konkrétně neuvedl, v čem žalovaný konkrétně pochybil, resp. jaké konkrétní skutečnosti z těchto příloh byly relevantní pro danou věc. Navíc v těchto přílohách, které žalobce předložil i v žalobě, jsou v podstatě zopakovány skutečnosti, které jsou obsaženy již ve vyjádřeních žalobce a kterými žalobce v podstatě obhájí svoje protiprávní jednání, za které byl odsouzen pravomocným rozsudkem trestního soudu, kdy se snažil splnit uvedenou zákonnou podmínku pro získání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu na území České republiky tím, že předložil zfalšované potvrzení o vykonání zkoušky ze znalostí českého jazyka. S tím se však žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal a další skutečnosti, které chtěl žalobce dokazovat, tj. že jeho příjmy představují podstatnou část příjmů rodiny, tak v takovém případě i k této skutečnosti se žalovaný v žalovaném rozhodnutí vyjádřil, když to žalobce nepopřel, tedy tato skutečnost sporná mezi účastníky řízení nebyla a nebylo proto třeba provádět žádné další dokazování. Pokud žalobce vytýká žalovanému, že nezhodnocoval žádnou trestně právní okolnost, tak k tomu je třeba uvést, že žalovaný správně vycházel ze zmíněného odsuzujícího trestního příkazu a nebyl oprávněn a už vůbec ne povinen bagatelizovat či snad přehodnocovat závěry trestního soudu v dané věci, jak se o to snažil žalobce v žalobě.

15. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. února 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce